

Sygn. akt IV Ka 73/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r.

sprawy **R. O.**

syna R. i T. z domu J. (...) roku w Z. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 10 listopada 2015 r. sygnatura akt II K 3/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wydatki związane z postępowaniem odwoławczym zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 73/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 listopad 2015 roku (sygn. akt II K 3/15) Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich po rozpoznaniu sprawy R. O. oskarżonego o to, że w okresie od 08.09.2010 do 14.09.2010 w B. i Z. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził S. R. prowadzącego firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wartości 3374,52 zł w ten sposób, że podając się za R. K. prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy (...) (...) (...) Z. złożył poprzez Internet w firmie pokrzywdzonego zamówienie towaru w postaci tablic szkolnych na który to wystawiona została faktura VAT (...) a następnie nie uiścił należnej zapłaty wprowadzając tym samym pokrzywdzonego w błąd co do osoby zamawiającej towar jak również zamiaru dokonania zapłaty po czym w dniu 14.09.2010 odebrał wskazany towar od kuriera firmy dostawczej D. S. podrabiając podpis R. K. na liście przewozowym nr (...)

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

oskarżonego R. O. uznał za winnego tego, że: w dniu 14.09.2010 r. w Z. woj. (...), w celu użycia za autentyczny, podrobił podpis odbiorcy R. K. na liście przewozowym nr (...) przy dostawie towaru przez kuriera firmy (...), to jest popełnienia występku z art. 270 § 1 kk, za który na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył karę grzywny 25 (dwudziestu pięciu) stawek

dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu 00/100) złotych, na podstawie art. 44§1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 120 akt pod poz. 1; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe wymierzając opłatę 50,00 (pięćdziesiąt 00/100) złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator na podstawie art. 444 kpk w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk:

- obrazę przepisu postępowania karnego, mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 627 k.p.k., poprzez jego niepowołanie jako podstawy zasądzenia od oskarżonego kosztów postępowania, co doprowadziło do bezpodstawnego obciążenia oskarżonego kosztami tylko w części;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę w zakresie w jakim Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion oszustwa z art. 286 § 1 k.k., podczas gdy okoliczności, że R. O. dokonał zamówienia towaru przy wykorzystaniu danych innego podmiotu gospodarczego, a nadto w sposób bezpodstawny informując sprzedającego o tym, że firma posiada status jednostki budżetowej, uzyskał korzystne warunki przyjęcia i zapłaty za towar w postaci odroczonego terminu płatności, a dalej posługując się pieczętką firmy innej niż własna i podrabiając podpis R. K. na liście przewozowym, ocenione z uwzględnieniem doświadczenia życiowego oraz zasad logiki pozwalają na wskazanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego im aktem oskarżenia czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k., podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił. Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (str. 4 in fine str. 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku k. 278 v in fine – k. 280 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Brak jest w szczególności podstaw do kwestionowania dokonanej przez sąd rejonowy oceny wersji zdarzeń wynikającej z wyjaśnień oskarżonego uznanej za wiarygodną w szczególności w kontekście dokumentu – upoważnienia do odbioru przesyłek wystawionego przez R. K. dla oskarżonego ani zeznań świadka T. M. – sąd odwoławczy w pełni przychylił się do wywodów Sądu I instancji w tej mierze nie znajduje podstaw do ich kwestionowania.

Nie budzi również zastrzeżeń przypisanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka I. O. i dokonanie w oparciu o te zeznania ustalenia, że oskarżony przekazał R. K. pieniądze na opłatę faktury VAT nr (...).

Dodać należy, że zeznania świadka R. K. złożone w toku rozprawy głównej przed sądem I instancji (k.251-251v.akt sądowych), w szczególności przy uwzględnieniu wskazań wynikających z zasady in dubio pro reo dodatkowo potwierdzają przyjętą przez sąd rejonowy wersję zdarzeń w tym zakresie.

Apelacja sprowadza się do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji nie zawierając argumentów mogących podważyć tok rozumowania i wniosków tego sądu przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Jako całkowicie chybiony jawi się również wyeksponowany jako pierwszy zarzut obrazy przepisu art. 627 kpk, który miał doprowadzić „...do bezpodstawnego obciążenia oskarżonego kosztami tylko w części...”.

Z treści pkt III części dyspozytywnej wyroku wynika, że sąd I instancji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe bez wskazania „w części”, bądź „częściowo”, nie budzi więc wątpliwości, że koszty te zostały zasądzone w całości, co znajduje nota bene potwierdzenie w końcowym akapicie uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu nie budzi zastrzeżeń. W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonej oskarżonemu kary za rażąco niewspółmierną w rozumieniu przepisu art. 438 pkt4) kpk.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636 § 1 kpk.